

2ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΕΥΓΕΝΙΑ ΜΠΑΡΜΠΑ

2ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ: «ΔΥΟ ΜΕΡΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ»

Στην οδό Ονειρών 9, σε ένα απόμακρο μέρος έξω από την πόλη, ζούσε μια οικογένεια που δεν είχε ιδιαίτερες σχέσεις με τους άλλους κατοίκους. Η Αριάδνη η μητέρα ήταν μια καλή γυναίκα που συνέχεια ανακάλυπτε και επινοούσε συνταγές, γιατί ετοιμαζόταν να εκδώσει ένα βιβλίο μαγειρικής. Ένα πρωτότυπο βιβλίο που είχε ζωγραφιές, αινίγματα, παροιμίες δίπλα από δύσκολες και εύκολες συνταγές. Η μητέρα έδειχνε σε όλους τις σημειώσεις της. Ήθελε να ξέρει την γνώμη τους. Ο κ. Δημήτρης ο πατέρας ήταν ένας εξαίρετος πιανίστας. Όλη του τη ζωή, την είχε αφιερώσει στο πιάνο. Στην οικογένειά του άνηκε το παλαιοπωλείο της γειτονιάς. Ο πατέρας του κ. Δημήτρη, ο παππούς ήταν ένας ιδιότροπος και παράξενος άνθρωπος που όλη του τη μέρα την περνούσε βρίζοντας και συκοφαντώντας τους άλλους. Νόμιζε πως με αυτό τον τρόπο θα έπαιρνε εκδίκηση για το κακό που του είχαν κάνει.

Κάποιες φήμες έλεγαν, πως όταν ο παππούς ήταν νέος και υπηρετούσε την στρατιωτική του θητεία, η αγαπημένη του γυναίκα, βρήκε τραγικό θάνατο όταν ξέσπασε μια μεγάλη πυρκαγιά, στο παλιό αρχοντικό που ζούσε. Οι φήμες ήταν πολλές. Έλεγαν πως κανείς από τους γείτονες δεν έτρεξε να βοηθήσει την άμοιρη γυναίκα, που ήταν με το μωρό της στο σπίτι, αφού ο άντρας της πολεμούσε στο μέτωπο. Κάποιοι άλλοι, διέδιδαν στα καφενεία και στις ταβέρνες, πως το βράδυ της πυρκαγιάς είδαν μια παράξενη γυναίκα, μια μάγισσα, να βγάζει από τις φλόγες την δύστυχη γυναίκα και να χάνονται μαζί σε ένα σύννεφο καπνού. Μόνο το μωρό σώθηκε, δηλαδή ο κ. Δημήτρης.

Ο Μάριος αποτελούσε το μικρότερο μέλος της οικογένειας. Αγαπούσε να ακούει αυτές τις φήμες από το παρελθόν. Ήταν δεκατριών ετών και ήταν μαθητής της πρώτης γυμνασίου. Ευτυχώς για αυτόν το σχολείο ήταν κοντά στο σπίτι του, αφού ήταν χτισμένο στην άκρη της πόλης. Ο Μάριος θεωρεί το σχολείο βαρετό, δεν βρίσκει κανένα ενδιαφέρον στα μαθήματά του. Οι βαθμοί του βέβαια είναι ικανοποιητικοί.

—«Αν προσπαθήσει λίγο περισσότερο και περιορίσει την φαντασία του μπορεί να πάρει άριστα σε όλα τα μαθήματα», έλεγε στους γονείς του ο γυμνασιάρχης και οι άλλοι καθηγητές του σχολείου.

Η φαντασία! Αυτό ήταν το πρόβλημα του Μάριου.

—«Στο δημοτικό μου έλεγαν να γράφω με φαντασία, τώρα μου λένε να την προσέχω και να την περιορίζω. Παράξενoi, πολύ παράξενoi αυτοί οι μεγάλοι», μονολογούσε ο Μάριος.

Ένα βράδυ της Κυριακής σκοτεινό που έξω ο αέρας βούιζε, μέσα στο σπίτι των Γεωργίου, ο πατέρας έπαιζε μια μπαλάντα στο πιάνο και ταυτόχρονα έλεγε αινίγματα στον Μάριο και στον Μάρκο τον φίλο του. Η μητέρα με μια ξαδέλφη της έβλεπαν την αγαπημένη τους εκπομπή (φάε το μήλο σου). Στο κανάλι ET5 που συνέχεια παρουσίαζε συνταγές για γλυκά και νόστιμα φαγητά. Ο παππούς έλεγε στα παιδιά πόσο χρήσιμο είναι το περιβόλι μια και δεν είχαν δικό τους. Τους μίλαγες με θαυμασμό ότι και στις τέσσερις εποχές του χρόνου είναι όμορφο και ειδικά την άνοιξη, που ανθίζουν τα λουλούδια και τα φυτά βγάζουν καρπούς, τους έδινε πληροφορίες για τη γη αλλά τα παιδιά δεν πολυέδιναν σημασία.

Όλη η οικογένεια των Γεωργίου, σήμερα ήταν ευτυχισμένη και χαρούμενη ακόμα και ο παράξενος αυτός παππούς. Ξαφνικά εκεί που όλοι γελούσαν χτυπάει το τηλέφωνο. Το σηκώνει ο πατέρας ήταν η Νούλα από τα Γιάννενα, η γυναίκα που φρόντιζε την μητέρα της κυρίας Αριάδνης.

—«Γεια σας κ. Δημήτρη», λέει η Νούλα με φωνή αναστατωμένη.

—«Παρακαλώ ποιος είναι στο τηλέφωνο;» λέει ο πατέρας πατώντας συγχρόνως το κουμπί της ανοιχτής ακρόασης.

—«Είμαι η Νούλα, από τα Γιάννενα».

—«Καλησπέρα Νούλα, γιατί μας τηλεφώνησες; Έπαθε κάτι η πεθερά μου;»

—«Ναι κ. Δημήτρη, χρειάζεται επείγοντως γιατρό, πρέπει να έρθετε εγκαίρως. Το άσθμα την ξαναθυμήθηκε και δεν μπορώ να το αντιμετωπίσω μόνη μου.»

Η μητέρα της κ. Αριάδνης ζούσε μόνη της στα Γιάννενα εδώ και λίγα χρόνια, δεν άφηνε το σπίτι της, για τίποτα στον κόσμο. Η Νούλα ήταν μια γυναίκα που την φρόντιζε και την περιποιόταν.

Απότομα κλείνει το τηλέφωνο και χωρίς να πει κανείς καμιά κουβέντα, ετοιμάζουν όλοι τις βαλίτσες τους, βάζοντας μόνο τα αναγκαία πράγματα που θα χρειαστούν.

—Πατέρα, μητέρα που θα πάτε; Γιατί ετοιμάζετε τα πράγματά σας; λέει ο Μάριος.

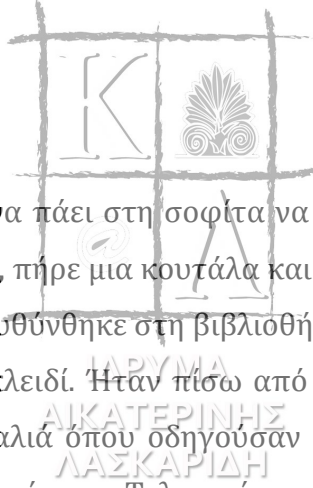
—Αγόρι μου, πάμε στη γιαγιά σου που είναι άρρωστη βαριά στο κρεβάτι. Εσύ είσαι υπεύθυνο αγόρι και μπορείς να φροντίσεις τον εαυτό σου. Βέβαια το σπίτι της θείας Σούλας είναι απέναντι. Ο παππούς σου θα είναι δίπλα σου, απάντησε η μητέρα τελειώνοντας τη βαλίτσα της.

—Εμένα να με αφήσετε ήσυχο. Έχω κανονίσει να πάω για ψάρεμα. Αρκετές σκοτούρες έχω στο κεφάλι μου. Μου τελείωσε και το σκουλήκι, το δόλωμά μου, απάντησε ο μπάρμπα-Γιάννης, ο παππούς, αφού θυμήθηκε πάλι την γκρίνια και την ιδιοτροπία του.

Όλοι έφυγαν. Το σπίτι άδειασε. Ο Μάριος αποχαιρέτησε τους γονείς του. Ο μικρός αυτός σκανταλιάρης αισθανόταν παράξενα. Του έλειπαν οι γονείς του αλλά σκεφτόταν να κάνει ένα πάρτι. Δεν άντεχε την μοναξιά. Η φαντασία του τον παρακινούσε να κάνει κάτι, να ζήσει μια περιπέτεια. Να κάνει πια αυτό το πολυπόθητο πάρτι, που εδώ και καιρό παρακαλούσε τους γονείς του να κάνει, αλλά εκείνοι έβρισκαν πάντα μια δικαιολογία για να το ματαιώσουν.

Κάθισε όλο το βράδυ και έφτιαχνε προσκλήσεις για όλους τους φίλους του. Ο παππούς του γκρίνιαζε και τρωγόταν με τα ρούχα του, καθώς ετοιμάζε τα σύνεργα ψαρικής.

—«Το καλό που σου θέλω μικρέ, κάτσε φρόνιμος, όσο θα λείπω. Γάλα έχει στο ψυγείο. Θα έρθω το πρωί». Η ώρα ήταν εντεκάμισι το βράδυ. Ο Μάριος έψαχνε σε όλο το σπίτι να βρει μαρκαδόρους. Κάθισε στο αγαπημένο του μέρος, το τζάκι και κοίταζε αυτήν την παράξενη φωτογραφία. Ήταν μια κοπέλα που φορούσε ένα μακρύ γαλάζιο φόρεμα, μια άσπρη ζακέτα και τα ξανθά της μαλλιά σκέπαζαν τους ώμους της. Ο Μάριος σκεφτόταν πως γίνεται όταν την κοιτάζει να ξέρει πως θέλει τη βοήθειά της. Και εκείνη μ'ένα μαγικό τρόπο να του δίνει τις σωστές απαντήσεις. Ξαφνικά εκεί που κανείς δεν το περίμενε άρχισε να βρέχει. Τα αστροπελέκια έπεφταν στη γη, σαν να χτυπούσαν ταμπούρλα. Η βροχή που χτυπούσε πάνω στα κεραμίδια έκανε έναν παράξενο ήχο αλλά σε λίγα δευτερόλεπτα είχε χαθεί και άλλος ίδιος ήχος έπαιρνε τη θέση του.

Ο Μάριος σκέφτηκε να πάει στη σοφίτα να πάρει χρωματιστό χαρτί για τις προσκλήσεις την κουζίνα, πήρε μια κουτάλα και στη συνέχεια κρατώντας και ένα φακό στο χέρι του, κατευθύνθηκε στη βιβλιοθήκη, εκεί που έκρυβε η μητέρα του το μεγάλο μπρούτζινο κλειδί. Ήταν πίσω από τις συνταγές μαγειρικής της Κρήτης. Περπάτησε στα σκαλιά όπου οδηγούσαν στο απαγορευμένο δωμάτιο. Πήδησε την αλυσίδα και προχώρησε. Τελευταίο σκαλί πήρε μια βαθιά ανάσα, με θάρρος με το κλειδί ξεκλείδωσε την πόρτα.

Μπαίνοντας στη σοφίτα, η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Γύρισε το διακόπτη που ήταν δεξιά της εισόδου και ένα απαλό φως απλώθηκε παντού. Μικρά και μεγάλα μπαούλα, παλιές κουνιστές πολυθρόνες, βάζα απ'όλα τα μέρη του κόσμου, αποξηραμένα φυτά, παλιές φωτιστικές λάμπες ήταν βαλμένα με φροντίδα και τάξη. Τα περισσότερα απ'αυτά θα πήγαιναν στο παλαιοπωλείο να πουληθούν σε συλλέκτες που αγαπούν τα παλιά αντικείμενα. Στο Μάριο έκανε μεγάλη εντύπωση ο αριθμός των βιβλίων που αντίκρισε. Τα περισσότερα είχαν για εξώφυλλο μαύρο, χοντρό δέρμα και με χρυσά γράμματα φαινόταν το όνομα του συγγραφέα και ο τίτλος τους. Νόμιζε πως έφταναν μέχρι το ταβάνι, γιατί ήταν το ένα πάνω στο άλλο. Στη μέση της σοφίτας, πάνω σε ένα αναλόγιο, υπήρχε ένα μεγάλο χοντρό σκονισμένο βιβλίο. Με χρυσά, μικρά, καλλιτεχνικά γράμματα, υπήρχε ο τίτλος του.

«Ταξίδι στον κόσμο της ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ»

Το όνομα του συγγραφέα δεν φαινόταν καθαρά. Αυτό όμως λίγο ένοιζε τον Μάριο. Επιτέλους βρήκε ένα βιβλίο με ότι αγαπούσε πιο πολύ στη ζωή του. Τη φαντασία που αυτός λάτρευε, αλλά οι μεγάλοι ενοχλούνταν και του έκαναν παρατήρηση γι'αυτήν.

Με πολλή αγωνία άνοιξε το βιβλίο. Στην πρώτη σελίδα έγραφε με μεγάλα μαύρα γράμματα.

«ΑΝ ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΜΗΝ ΓΥΡΙΣΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ»

Ο Μάριος φυσικά είχε και μεγάλη μάλιστα. Ήταν ένα βιβλίο που τον αντιπροσώπευε πραγματικά. Μα φυσικά άνοιξε με πολλή αγωνία την επόμενη σελίδα. Εκεί έγραφε με κόκκινα γράμματα: **«ΤΑΞΙΔΙ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ»**.

Κάτω από την έκφραση αυτή υπήρχε μια παράξενη εικόνα. Το παιδί μέσα από το βιβλίο είδε τον εαυτό του φοβισμένο, μέσα σε μια σπηλιά με μια παράξενη γυναίκα, μια μάγισσα.

Εκείνη τη στιγμή δεν μπόρεσε να γυρίσει την επόμενη σελίδα. Τα φώτα έσβησαν, τα παράθυρα άνοιξαν, τα βιβλία γύριζαν οι σελίδες τους και οι κεραυνοί έπεφταν ο ένας μετά τον άλλον. Μια περίεργη λάμψη, βγήκε μέσα από το βιβλίο σαν ο ήλιος, να ήρθε μέσα στο σπίτι του.

Έκλεισε τα μάτια φοβισμένα και μόλις τ' άνοιξε είχε βρεθεί μέσα σε ένα ειδυλλιακό τοπίο. Βρέθηκε συγκεκριμένα κάτω από ένα δέντρο. Δίπλα του υπήρχε ένα ποτάμι και απέναντι του στην όχθη μια κοπέλα που τάζε τις πάπιες. Πιο πέρα υπήρχε ένα σπίτι, όπου πάνω στην κορυφή της καπνόδοχου, υπήρχε μια φωτογραφία. Όμως δεν μπορούσε να την διακρίνει. Πέρασε ο Μάριος το γεφυράκι και μπορούσε να δει πια καθαρά το πρόσωπο της κοπέλας που του φαινόταν γνωστή, αλλά δεν μπορούσε να θυμηθεί, πια είναι αυτή.

Πήγε κοντά της και εκείνη του αποκρίθηκε:

—Γεια σου Μάριε

—Με γνωρίζετε;

—Μα φυσικά, σε βλέπω καθημερινά από την εικόνα που έχετε στο σαλόνι, πάνω στο τζάκι.

—Μα ναι, σε θυμάμαι, είσαι η κοπέλα με το γαλάζιο φόρεμα. Πού βρίσκομαι;

—Εγώ είμαι η Αρετή. Βρίσκεσαι στην χώρα της φαντασίας. Εγώ κάθε μέρα σε βλέπω που παίζεις, που διαβάζεις τα μαθήματα του σχολείου σου και που απορείς μερικές φορές γιατί όποτε με κοιτάς και θέλεις την βοήθειά μου, με ένα μαγικό τρόπο βρίσκεις τις σωστές απαντήσεις. Έτσι δεν είναι Μάριε; Και να ξέρεις... Εδώ κοντά είναι η σπηλιά της μάγισσας.

—Μα πως τα ξέρεις όλα αυτά για μένα; Ρώτησε με απορία το παιδί. Και ποιά είναι η μάγισσα; Η Αρετή χαμογέλασε αινιγματικά και απομακρύνθηκε από κοντά του.

Ο Μάριος πήρε μια βάρκα που υπήρχε κρυμμένη πίσω από ένα δέντρο, την έβαλε μέσα στο ποτάμι, μπήκε και εκείνος και ξεκίνησε. Μετά από λίγη ώρα βρέθηκε σε ένα φτωχικό σπίτι που δίπλα του υπήρχαν άλλα έξι σπίτια. Το παιδί, χτύπησε την πόρτα, του άνοιξε μια καλή γριούλα και του αποκρίθηκε.

—Καλημέρα παιδί μου! Ποιος καλός άνεμος σε φέρνει στο σπίτι μου;

—Καλημέρα σας. Με λένε Μάριο και θέλω να σας κάνω μια ερώτηση.

—Μα φυσικά πες μου.

—Είναι πολύ μακριά η σπηλιά της μάγισσας;

—Ναι λίγα χιλιόμετρα, από εδώ, γιατί την θέλεις όμως, δεν σου έχει πει κανείς, ότι όποιος την επισκέπτεται, τον μετατρέπει σε καλικάντζαρο.

—Όχι, αλλά ούτε με νοιάζει. Εγώ είμαι αποφασισμένος, να πάω στον πάνω κόσμο.

—Από 'κει μας έρχεσαι; Ο κόσμος σου είναι σκληρός, άπονος, ενώ εδώ ο καθένας καταλαβάνει τον άλλον. Πρέπει να σου επισημάνω, ότι οι άνθρωποι εδώ δε μαλώνουν, δεν ξέρουν τι σημαίνει πόλεμος. Είναι όλοι ενωμένοι σαν μια γροθιά και νιώθουν ότι ανήκουν σε μια οικογένεια.

Μοιράζονται τα προβλήματα, τις στενοχώριες και ό,τι άλλο τους προβληματίζει. Ακόμη τις χαρές, τις γιορτές και τα γενέθλια. Δεν ξέρουν τι σημαίνει βασιλιάς, ούτε αστυνόμοι γιατί δεν χρειάζονται. Δεν τους ενδιαφέρει η ποικιλία και η μόδα των ρούχων και των παπουτσιών, αλλά ότι τους αρέσουν προσωπικά σε αυτούς. Δεν έχουν πολλά είδη αλλά λίγα και καθαρά. Τα παιδιά τους δεν τα πηγαίνουν σχολείο. Τα κορίτσια μαθαίνουν κέντημα, ενώ τα αγόρια δουλεύουν στα χωράφια και στους αγρούς. Αυτό μας δείχνει ότι ο τόπος είχε πολύ πεδιάδα και γύρω-γύρω υπήρχαν τεράστια βουνά και ογκόλιθοι. Τα σπίτια τους ήταν απλά και χωρίς πολλές λεπτομέρειες. Τρέφονταν με αυτά που τους πρόσφερε η γη τους. Ρύπανση της ατμόσφαιρας δεν υπήρχε. Ήταν σαν τον παλιό, καλό καιρό. Σαν να είχε σταματήσει ο χρόνος στο παρελθόν. Οι άμαξες, τα άλογα, τα ταπεινά γαϊδουράκια βοηθούσαν τους ανθρώπους στη μετακίνηση.

—Καλά, όλα αυτά που μου λέτε. Όμως εμένα μου λείπουν οι δικοί μου οι γονείς μου, οι φίλοι μου, οι συμμαθητές μου. Ακόνα και η γκρίνια του παππού μου και τα καυσαέρια της πόλης μου, είπε ο Μάριος.

—Μόνο η μάγισσα μπορεί, αν την νικήσεις, να σε ξαναγυρίσει στον κόσμο σου, είπε η γριούλα.

—Να την νικήσω; Θα παλέψουμε δηλαδή; απάντησε έκπληκτος ο Μάριος.

—Τρία αινίγματα θα σου πει και αν απαντήσεις θα ξυπνήσεις στο όμορφο σπίτι σου. Διαφορετικά ετοιμάσου να ζήσεις κοντά μας. Θα σου αρέσει ο κόσμος μας. Πίστεψέ με, δεν έχει δασκάλους και τιμωρίες εδώ. Ούτε βρώμικες θάλασσες. Ο αέρας μυρίζει αγριολούλουδα και μέντα...

Ο Μάριος εξακολουθούσε να είναι σκυνθρωπός.

—Ανέβα σε αυτό το μικρό γαϊδουράκι. Θα σε οδηγήσει στη σκοτεινή σπηλιά της μάγισσας.

Ο Μάριος ανέβηκε και άρχισε να κτευθύνεται σε ένα πυκνό δάσος. Ήταν περίεργο μα δεν ένιωθε φόβο. Ανυπομονούσε να δει τη μάγισσα για να απαντήσει στα αινίγματά της. Τα πουλιά κελαηδούσαν μαγευτικά. Έδιωχναν τις άσχημες σκέψεις από το μυαλό του.

Ξαφνικά το γαϊδουράκι σταμάτησε. Λίγα μέτρα μπροστά ήταν μια θεόρατη σπηλιά. Το παιδί ένιωσε την καρδιά του να χτυπάει δυνατά. Κατέβηκε από το γαϊδουράκι και προχώρησε προς την σπηλιά. Ένα μεγάλο καζάνι ήταν πάνω στη φωτιά και έβραζε βγάζοντας πυκνούς καπνούς.

—Ωστε ήρθες Μάριε; Είσαι έτοιμος να απαντήσεις στα τρία μου αινίγματα; Ακούστηκε η φωνή της μάγισσας, ενώ ο Μάριος έψαχνε με το βλέμμα του να τη βρει. Πίσω από ένα σωρό με ξύλα εμφανίστηκε μια γριά με μύτη σουβλερή και μάτια που έσταζαν κακία. Φορούσε μαύρα ρούχα και κρατούσε ένα χοντρό και παράξενο ραβδί.

—Ναι είμαι έτοιμος! Απάντησε ο Μάριος. Ενώ δεν προσπάθησε ούτε μια στιγμή να ρωτήσει πώς ήξερε το όνομά του. «Μάγισσα είναι σκέφτηκε.»

—Ας αρχίσουμε λοιπόν είπε η μάγισσα: Τί είναι αυτό που δεν έχει μάτια και το λατρεύουν τα ψάρια;

—Ο Μάριος θυμήθηκε τον παππού του, που καθώς γκρίνιαζε, λίγο πριν φύγει για ψάρεμα μονολογούσε πώς «τελείωσε το σκουλήκι, το καλύτερο δόλωμα» όπως έλεγε. «Το σκουλήκι».

—Με εντυπωσίασες νεαρέ μου. Είσαι δυνατός αντίπαλος φαίνεται. Θα πρέπει να σε προσέχω περισσότερο. «Σαν το βαστάω χαίρομαι και όταν το κόψω κλαίω».

—Ο Μάριος ένιωσε την καρδιά του να χτυπάει δυνατά. Η μητέρα του που ήταν σπουδαία μαγείρισσα, έγραφε πολλά αινίγματα στις συνταγές της. Ήθελε το βιβλίο που ετοίμαζε να ήταν πρωτότυπο.

Την ήξερε την απάντηση ο Μάριος, αφού την είχε διαβάσει, στην πρώτη σελίδα της μητέρας του.

—«Το κρεμμύδι, είναι το κρεμμύδι».

—«Μπράβο Μάριε. Απάντησες σωστά και στο δεύτερο αίνιγμα. Πριν σου πω το τρίτο και το τελευταίο αίνιγμα, θα ήθελα να ξανασκεφτείς λίγο την

απόφασή σου. Μείνε μαζί μας! Είναι όμορφα εδώ στον κόσμο της φαντασίας. Θα συνηθίσεις και θα σου αρέσει!

—Χωρίς τους δικούς μου και το πιο όμορφο μέρος, μου φαίνεται άσχημο. Μου αρέσει όμως και ο δικός σας κόσμος και θα σας επισκέπτομαι τακτικά, αρκεί βέβαια να απαντήσω και στο τρίτο και το τελευταίο αίνιγμα.

—«Είναι εφτά, δεν είναι μέρες, σε γραμμές πέντε ζητούν να σε πάρουν από το χέρι, για να πάτε σε άλλα μέρη»

Στα μάτια του Μάριου, ήρθε η μορφή του πατέρα του, καθώς έσκυβε στο πιάνο, να παίζει τις κατάλληλες νότες. Το ήξερε και το τρίτο αίνιγμα. Η καρδιά του παιδιού χτυπούσε δυνατά και με λαχανιασμένη φωνή είπε: «Οι εφτά νότες της μουσικής. Ντο, Ρε, Μ...

Ο καπνός από το καζάνι, έγινε πια γαλαζοπράσινος. Σκέπασε όλη την σπηλιά, σαν μια παράξενη ομίχλη, που δεν άφηνε καμιά ορατότητα.

Ένα δυνατό βουητό ακούστηκε και ο Μάριος ένιωσε το χέρι του πατέρα του να του πιάνει το μέτωπο, ενώ η μητέρα του έλεγε με παράπονο:

—«Εδώ βρήκες να κοιμηθείς γιέ μου; Ο Μάριος άνοιξε τα μάτια του και άρχισε να λέει Ι, ΦΑ, ΣΟΛ, ΛΑ, ΣΙ...

—«Μαμά, μπαμπά, ήρθατε κι 'όλας».

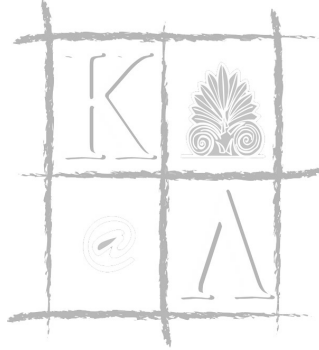
—«Πριν από λίγο» απάντησε ο κ.Δημήτρης «Είδαμε την πόρτα της σοφίτας ανοιχτή και σε βρήκαμε».

—Έλα στο σαλόνι. Σε περιμένει η γιαγιά. Τη φέραμε μαζί μας. Ο γιατρός είπε πως θα είναι καλύτερα να ζει με ανθρώπους που την αγαπούν και τους αγαπά, είπε η μητέρα.

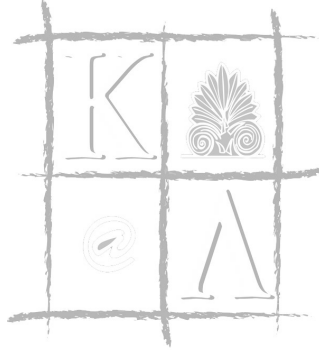
—Έχει δίκιο ο γιατρός, απάντησε ο Μάριος. Το ίδιο είπα και εγώ στη μάγισσα.

—Ποια μάγισσα, Μάριε; Όνειρο έβλεπες; Δύο μέρες λείψαμε και εσύ κοιμόσουν του καλού καιρού; Κάνοντας επισκέψεις και σε μάγισσες; Τον πείραξε η μητέρα.

—Δύο μέρες λείψατε...Δύο μέρες από τη ζωή ενός παιδιού...

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ